

Sant George mata al Drac

Ben lluny dels territoris incivilitzats dominats pels pobles bàrbars, allà on les terres eren fèrtils i els prats verds i florits, s'alçaven les muralles inexpugnables del regne de Iunaitetesteits.

Sant George W. fill, primogènit de l'anterior rei homònim, era qui governava, per decisió del seu poble, aquell estat de riquesa inimaginable i gran poder. Conegut entre els seus súbdits per la seva benevolència i el seu sentit de la justícia, s'havia proposat alliberar el món del tirans que oprimien als seus propis pobles.

Mentre tant, a la tenebrosa ciutat-estat de Bagdad, el més horrible dels monstres devorava els pobres ciutadans de la malaurada urbe. Sadam, un drac de cinc metres d'alçada, bigoti poblat, dents esmolades i panxa prominent a causa dels seus abundants àpats a base de carn humana, exigia als Bagdadins un sacrifici diari per satisfer la seva gula.

A Iunaitetesteits, Sant George havia fet cridar el seu lleial escuder, sancho Powell, que es presentà davant del seu rei de seguida, lluint una armadura platejada ben cenyida que deixava al descobert una franja de panxa just per sota del melic. La pell fosca del patge era un petit inconvenient per a Sant George, que des de petit havia après que la inferioritat intel·lectual de la gent morena era innegable. Però els temps havien canviat: els homes negres exigien més i millors drets. Com s'atrevien? Després de que se'ls havia concedit l'honor de posseir la nacionalitat Iunaitetetestense i de que ja no se'ls ordenava cedir el seu seient quan un home blanc volia seure a un banc del carrer, ara volien més! Als negres, els hi dones la mà i t'estiren del braç, pensava Sant George. Però Sancho Powell era un cas excepcional. Obedient, servil... gairebé un esclau. I ben mirat, la seva pell no era tan fosca.

Sant George agafà Sancho Powell pel braç i el féu acompanyar fins a la sortida del palau reial, on l'esperava el seu majestuós cavall blanc Rumsfeld. Sant George hi muntà i tot seguit ordenà a Sancho Powell que pugés sobre el llom de la seva ase Condoleeza, que de pelatge negre, dents prominents i separades i cos esquifit, no feia gens de goig al costat de Rumsfeld.

El noble cavall de Sant George havia acompanyat el seu senyor en diverses batalles contra pobles bàrbars, ajudant-lo en el seu ímpetu d'esclafar totes aquelles civilitzacions i regnes de cultura inferior a la seva, amb la intenció d'alliberar-los de la seva ignorància. El rei de Iunaitetesteits, recordava amb gran orgull la valentia que havia demostrat el seu animal en la guerra contra els Afganites, on Rumsfeld havia matat sense miraments, a cop de bitzac, tot enemic que se li havia posat davant, fos cavaller, dona, ancià o nen.

Condoleeza era, potser, més covarda en combat que el cavall de sa majestat. Però també havia intervingut decisivament en las batalles del seu amo.

Sant George i Sancho Powell cavalgaren fins a les portes de les muralles de la ciutat mentre el poble, en veure'l passar, cridava "visca el rei Sant George!". Aquesta adulació, ignorava el monarca, la sentiria només mentre fos dins les seves fronteres, doncs fora d'elles no era precisament estimat. Però Sant George no era un home de cultura: si amb prou feines coneixia el nom de les principals ciutats del seu imperi, per quin motiu havia de saber el que pensaven d'ell a la resta del món? Segurament, creia ell, tothom l'adorava per la seva gran bondat i les seves quantioses guerres en nom de la llibertat.

Seguits pel seu exèrcit format per dos-cents mil homes, Sant George es decidí, per fi, a explicar al seu escuder el motiu d'aquella empresa militar. El tirà, malvat i antropòfag

Drac Sadam havia de ser eliminat, costés el que costés, per tal d'alliberar al poble Bagdadí de la crueltat del seu assetjador. I ja que hi eren, però com a objectiu secundari, potser també podrien treure'n algun benefici econòmic.

En arribar als últims territoris del regne de Iunaitesteits, sa majestat demanà a Sancho Powell el mapa amb el que aquest s'havia servit per a guiar l'expedició. Des d'aquell mateix instant, seria el rei qui decidiria el camí a seguir, doncs qui millor que un home blanc i escollit emperador per la glòria de Déu per a conduir les seves tropes cap a la glòria.

A causa de la seva escassa afició per la lectura, que li complicava greument la tasca de llegir, però sobretot pel seu reduït cocient intel·lectual, que rondava amb molta proximitat la línia de l'oligofrènia, Sant George es confonguè i agafà el mapa del revés. Així doncs, el rei, Sancho Powell, Rumsfeld, Condoleeza, els soldats, les catapultes i la resta de material de guerra, es dirigiren en direcció Oest enlloc d'anar cap a l'est. Tot i això, la fortuna somriguè a l'emperador, ja que tot i que ell ho ignorava, la terra no era pas plana, sino esfèrica.

D'aquesta manera, tot i l'important retard, els Iunaitestatencs arribaren finalment a les portes de les muralles de Bagdad.

L'atac no es feu esperar. En assabentar-se que el Drac Sadam era dins la ciutat, Sant George indicà a Sancho Powell que les catapultes llencessin les pedres sobre Bagdad d'inmediat. L'escuder, obedient com sempre, donà l'ordre de seguida i pocs instants després, masses de roca d'un metre de diàmetre començaven a caure sobre la ciutat, l'una darrera l'altra, sense parar.

El rei de Iunaitesteits havia tornat a demostrar la seva valentia, enfrentant-se un cop més a un enemic tan poderós com el Drac de Bagdad. Així, després de que haguessin

estat llençades tonelades de pedra, Sant George ordenà que les catapultes aturessin els llançaments.

En entrar dins les muralles amb els soldats, veieren les cases destruïdes i milers de cadàvers als carrers. Però aquestes víctimes innocents eren danys col·laterals. Potser vuit de cada deu Bagdadins havien mort, però els altres dos de cada deu, ara podrien ser lliures.

Prop de les runes del palau de la ciutat, sa majestat trobà el que cercava: el cos del Drac Saddam, sense vida, jeia amb el ventre i les cames amagats sota un munt de roques. De les seves ferides, enlloc de sang vermella hi brotava un líquid negre i viscos. Sant George n'agafà una mostra i manà als seus científics fer una prova. Si el líquid era inflamable, es tractaria segurament de l'oli utilitzat com a combustible a les seves terres i que tant escassejava últimament.

En confirmar-se les sospites del rei, aquest manà als soldats que s'emportessin cap a Iunaitesteits el cos de Saddam, el qual semblava ser una font inesgotable del tant preciat or negre.

Sant George, un cop més, tornava victoriós cap al seu palau.